

JESICA FORTUNY

(Picassent, 1983)

Llicenciada en art dramàtic, docent en disciplines dramàtiques i interpretatives i autora teatral.

Escena I

[...]

ROSA. Hola!

NORA. Ai... m'has espantat! Em pensava que no hi havia ningú.

ROSA. Ho sent.

Nora. No passa res! Has omplit ja la sol·licitud? A mi m'ha costat... és que fa tant de temps que no... Bé, la veritat és que jo no he treballat mai. He posat els estudis i no sé per què! Fa tant de temps que ja no recorde res! El meu home sempre em diu que em regalaren el títol. *(Riu recordant les seues paraules.)* A vegades em diu que és mentida, que m'ho invente, que és impossible! *(Riu acceptant les seues paraules.)*

ROSA. I això per què? No entenc per què dubta.

NORA. Clar, com que ell em va conèixer quan jo ja havia acabat la universitat, i treballava en una cafeteria per pagar-me el màster... *(Adonant-se'n.)* Sí que he treballat! He sigut cambrera! *(Amb orgull, apunta un fet a la seua experiència laboral.)*

ROSA. Tal volta és millor que poses dependenta de cafeteria.

NORA. Gràcies!!! Dependenta de cafeteria!

ROSA. Així molt millor! Segons com es diuen les coses prenen el valor que els correspon. No tingueres opció, no? Vull dir que havies de treballar, els teus pares...

NORA. Els meus pares no podien pagar-m'ho i ell em va ajudar. Em deia: «Com que no has tingut prou a arruïnar els teus pares, ara m'arruïnes a mi!». *(Riu comprensiva amb el seu home.)* Però no ho deia de veres! Ell treballava en l'obra, no va voler estudiar, i guanyava diners! Aleshores, quan començarem a eixir ell m'ajudava. Era un encant de xic! Em va enamorar de seguida. Era tan bo amb mi, em deia unes coses... Ai, que vaig caure als seus peus! Ens casarem de seguida, i de seguida el xiquet! *(Veiem una NORA dolça que somriu recordant aquells moments però una ombra amarga travessa el seu rostre. Silenci. NORA busca justificacions a aquelles ombres que l'angoixen. Necessita justificar aquella situació, aquell impuls. ROSA no diu res.)* És que el meu home és molt impulsiu i jo li devia tant, que quan em va demanar que ens casàrem i de seguida tinguérem xiquets, no m'hi vaig negar. Els pares em deien: «Però tu estàs segura?, que fa molt poquet que vos coneixeu». *(Silenci.)* A ells no els va caure mai massa bé. Pobret, li tenien mania! Fins i tot volgueren separar-nos... *(Nora recorda amb tristesa aquells moments que foren tan durs per a ella, però la resignació fa que desaparega aquella tristesa.)* Així que el que aconseguiren és que jo em separara d'ells! *(Justificant la seua actitud.)* Una dona ha d'estar al costat del seu home sempre, perquè en el moment que es casen l'home és l'única família que compta! Fins que arriben els xiquets, clar! *(Riu trencant el gel.)* Això ho he entès amb el temps. Hi ha tanta gent envejosa! El meu home m'ho ha fet veure, no et pots fiar de ningú!

Fragment de Nora